

til dette Nummer hørende Litra b, c og d anførte Summer henholdsvis 115,000, 151,800 og 90,000 Kr. skulle udgaa. Det er disse Summer, som have været bevilgede til Udgifter for Sindsygeanstalterne henholdsvis ved Bordingborg, Aarhus og Viborg, ved Finantsloven for Finantsaaret 1878—79, og som efter de Love, der ere gjældende for disse Anstalter, skulle refunderes af vedkommende Kjøbstæders Kæmmerkasse og af Amtsrepartitionsfondene. Grunden til, at jeg har stillet dette Forslag, er for det Første den, at jeg finder, at det er urigtigt, at den lovgivende Magt bevilger til Udgift paa § 27 visse Summer til disse Sindsygeanstalter, som jeg anser for rene Statsanstalter, og saa bagefter siger til Byraadene og Amtsråadene: I skulle skaffe os disse Penge tilbage igjen til Statskassen. Det er efter min Opfattelse en urigtig Fremgangsmaade, naar disse Anstalter ligge fuldstændig inde under Administrationen som Statsanstalter, og alle Bevillinger blive givne af den lovgivende Magt til disse Udgifter, at da de Myndigheder, som skulle refundere Summerne efter en vis Regel i flere bestemte Love, ikke have nogen som helst Indflydelse paa Budgettet for disse Statsanstalter. Den anden Grund er den, at da Amtsrepartitionsfondene refundere de $\frac{7}{8}$ af disse Udgifter, og der for den allerstørste Del af Amtsrepartitionsfondene kun lignedes paa Hartkornet, hvad der udredes af Amtsrepartitionsfondene, saa komme disse Udgifter til at hvile næsten udelukkende paa Hartkornet, og da der som Følge af Næringsloven af 1857 Lid efter anden er opstaaet flere og flere Næringsdrivende paa Landet, som ikke ere Hartkornseiere eller Brugere, saa blive disse Næringsdrivende altsaa aldeles fritagne for at deltage i disse Udgifter. Det er denne Betragtning, som især er Hovedgrunden til, at jeg har bragt dette Forslag frem. Jeg har bragt det frem for flere Aar siden i Finantsudvalget, og da mødte der mig kun to Indvendinger; for det Første den, at da disse Refusioner vare bestemte ved flere særlige Love, burde en Omordning deraf, skjøndt den kunde være meget billig, foregaa ved en særlig Lov igjen. Jeg kan imidlertid ikke indrømme, at denne Indvending er fyldestgjørende, thi dersom den lovgivende Magt var enig om at slette disse Summer under Indtægtsiden paa Finantsloven, og lade alt det staa, som angaar Styrelsen af disse Sindsygeanstalter, paa § 27, saa var Sagen dermed afgjort, at det var overgaaet fra at være dels en provindsiel og amtskommunal Byrde, til Statskassen med det Samme, og saa var det ganske let, dersom den lovgivende Magt var enig herom, at opheve disse Love, saameget mere, som disse forskellige Love jo hovedsagelig gjælde om disse Anstalters Oprettelse og Forlyning med Inventarium og Indkøb af Sord osv., og kun den allermindste Del

deraf angaar, hvorledes Summerne skulle forrentes og refunderes, og hvorledes de skulle fordeles paa de forskellige Amtsraadsstredse og de forskellige Byer. Jeg vil endnu sige, at, hvad Sindsygeanstalten i Viborg angaar, er det ved Lov af 4de Mai 1875 bestemt, at Kjøbstæderne skulle deltage i disse Udgifter med $\frac{1}{4}$, og i de ældre Love for de andre Sindsygeanstalter er det bestemt, at Kjøbstæderne kun skulle deltage med $\frac{1}{8}$. Her er jo altsaa Bevis for, at det Princip, der har været gjort gjældende, ikke har været saa fastslaaet, at der ikke har været Afvigelser i Anstuelserne om, hvorledes disse Udgifter skulle fordeles. Den anden Indvending, som blev gjort i Finantsudvalget, dengang jeg forebragte Sagen, mod at gaa til paa Finantsloven at ændre dette Forhold, var Hensynet til St. Hans Hospital, og navnlig da, at dets Midler skulle tilhøre Kjøbenhavns Kommune alene, og det saa ikke var billigt, naar Udgifterne skulle udredes alene af Statskassen, at Kjøbenhavn kom til at deltage i, hvad de andre Sindsygeanstalter havde i Underbalance i deres aarlige Regnskaber. Jeg har gjort mig Umage for at se, hvorledes det forholder sig med St. Hans Hospitalet, og jeg har ikke kunnet finde noget Sted, hvorledes disse Midler fra Først af ere komne tilfede som hørende til denne Anstalt eller til Bidstrupgaard's Gods; men jeg ser, at det ved kongelige Resolutioner af 25de Mars 1817 og 17de Februar 1830 er billiget, at St. Hanshospitalets Midler blive betragtede som tilhørende Kjøbenhavns Kommune alene; men dertil er tillige søiet, at Anstalten oasaa skal staa aaben for betalende Patienter baade for Sjælland, Møen og Lolland-Falsters Stift, og der er henstillet til Amtmændene i disse nævnte Landsdele at sammentræde for at fremkomme med Forslag om Oprettelsen af en Sindsygeanstalt paa Sjælland, som kunde modtage de Patienter, der ikke vare skiftede til at optages paa St. Hans Hospital. Bistnok er der der sigtet til de uheldbrelige Sindsyge, da Sindsygeanstalten ved Bordingborg, der oprettedes isølge en senere Lovbestemmelse, blev indrettet saaledes, at der blev en Afdeling for uheldbrelige Sindsyge og en for uheldbrelige. I disse kongelige Resolutioner er der ogsaa senere hentydet til, at for dem, der ikke egnede sig til Optagelse paa Bidstrup's Hospital, skulde der, som jeg allerede har sagt, oprettes en eller flere Anstalter for Sjælland, Møen og Lolland-Falsters Stift, hvor de kunde optages til offentlig Forpleining og Forsorg, og der skulde tillige af Amtmændene fremsættes Forslag om, hvorledes St. Hans Hospital kunde overgaa til at gjælde for hele Landet; men det ses ikke, at denne Forandring senere er bleven sat i værk. Skulde der nu fra Kjøbenhavns Kommune være Noget at indvende mod, at alle Udgifter til Sindsygeanstalten overgik til at afholdes af Statskassen alene, kunde